

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

Complectens copiosè Resolutiones Theologicas, etiam modernas, ad
proxim accommodatas

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

§. 2. Observanda à Confessario post Confessionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40873

esse reservatum, à quo Confessarius per se nequit absolvere, monendus est pœnitens ut ibi sit, donec vel pœnitens, vel potius ipse Confessarius ad superiorem pro facultate recurrat, acito tamen pœnitentis nomine, nisi malit alteri habenti potestatem iterum confiteri.

8. Quando, ob stupiditatem pœnitentis, non potest ab eo extorquere idoneam materiam absolutionis per interrogationes ordinarias de mendacio, detractioe, ira inordinata, distractione voluntaria, verbis otiosis &c. Interrogari ulterius potest, an saltem voluerit aliquid horum committere, et si peccatum externum non posuerit. An egerit aliquid contra remorsum conscientie, putando, aut dubitando, aliquid esse peccatum, quod verè non fuit. An saltem sine causa exposuerit se periculo committendi certum aliquod peccatum. Vel, an fuerit causa cur alij rem prohibitam fecerint, aut aliquid omiserint ad quod tenebantur, quod facile in parentibus locum habet, non monendo sui officij filios, famulos, aut alios suæ curæ commissos. Quod si de nullo etiam horum se accusent, jubendi sunt ut aliquod saltem peccatum exponant quod meminunt aliquando in totius vitæ decursu à se commissum: ac demum monendi, ut quantum fieri potest in futurum melius instructi ad confessionem accedant.

§. 2. Observanda à Confessario post Confessionem.

1. **P**ostquam pœnitentis confessionem integram patienter audivit, injungat salutarem pœnitentiam ante absolutionem, quamvis etiam ob aliquam causam, aut oblivionem, post absolutionem injungi possit. Forma autem integra

596 Pars 3. tr. 6. Resolutiones practica ad C.
tegra Absolutionis superius exprimitur in part. 3.
tract. 3. cap. 9. ubi traditur Forma Hæreticos re-
conciliandi.

2. Quamvis pro satisfactione peccatorum
quævis opera bona sint idonea : illa tamen ad
tria potissimum capita reducuntur. Nempe ad
Jejunium, Orationem, & Eleemosynam. Ad
Jejunium spectat quævis carnis afflictio, per ci-
licia, flagella, vigiliæ, cubationem in terra, per-
egrinationem, tolerationem liberam injuriæ,
aut contumeliæ, &c. Orationis nomine non so-
lum intelligitur vocalis recitatio, sed etiam men-
talis meditatio, lectio spiritualis, frequentatio
Missæ, psalmodiæ, concionis, aut Sacramenti
alicujus perceptio. Eleemosyna comprehendit om-
nia opera misericordiæ tam corporalia, quam
spiritualia, ut curare infirmos, visitare hospita-
lia, excipere peregrinos, docere ignorantes, cor-
rigere errantes aut peccantes, & id genus alia.
Ex his eligit Confessarius, pœnitentiam pro gra-
vitate peccati, quæ simul sit medicinalis, ad cu-
randum animæ morbos, & præcavendum lap-
sum in futura peccata, verbi gratia, jejunium
lubricis, eleemosynam avaris imponendo, habitæ
ratione virium, sexus, ætatis, & oportunitatis
sui pœnitentis. In his imponendis, uti cavendum
est à nimio rigore quæ à confessione deterreat,
ita ex altera parte videndum ne declinet ad ni-
miam lenitatem, aut laxitatem, levia quædam
opera pro gravissimis delictis imponendo, ut
monet Tridentinum *sess. 14. cap. 8. de Scram. Pœnit.*
Quamam censeatur pœnitentia peccato mortali
proportionata, diximus supra de satisfactione
Sacramentali *part. 3. tr. 3. cap. 5. in fine.*

3. Expedir aliquando injungere opera quæ-
dam leviora, quæ gravioribus æquivalent quan-
do

do sunt diuturna, ut quotidie dum surgit attentè cogitare de morte necessariò ventura, aut de æternitate pœnarum pro unico mortali, aut terram aliquoties osculari, aut nudis genibus, aut extensis brachijs assiduò vesperi recitare orationem Dominicam, aut aliquem psalmum, aut alias preces, quæ incutiant horrorem illius peccati cui pœnitens est obnoxius.

4. Si pœnitens recuset pœnitentiam idoneam, aut suæ emendationi necessariam, neganda est ipsi absolutio, quia per hoc ostendit se ad illam nondum esse satis dispositum.

5. Nunquam absoluat à peccatis, sub aliqua conditione de futuro, ut, si dederis talem elemosynam, si petieris ab alio veniam, quia talis absolutio nec licita, nec valida est. Quando verò dubitaret confessarius, an aliquis puer, aut etiam adultus in articulo mortis habeat in præfenti usum rationis, aut dispositionem requisitam, potest illum absolvere, retentâ saltem in mente hac conditione, si es capax, ego te absolvo &c.

6. Potest etiam aliquando utiliter absolutio ad tempus suspendi, præsertim cum recidivis, cum tepidis, cum remanentibus in occasione proxima peccati, cum retinentibus adhuc bona aliena: imo debet illis differri absolutio, si post emendationem, aut restitutionem bis, terve promissam, confessarium fefellerint: nisi contingat jam longè aliud, & planè extraordinarium emendationis signum ac propositum adferri, juxta ea quæ supra tradidimus de absolutione Sacramentali part. 3. tract. 2. cap. 3. & alibi.

7. Consuetudinarius, sive qui sæpius assuevit in idem peccatum labi, si jam primum tibi confiteatur, & sincerè asserat se esse contritum, & propo-

proponere emendationem, absolui poterit, neque necesse est ipsius absolutionem in futurum differri donec constet securam esse consuetudinis emendationem. Nec audienda est contra hanc praxim Methodus nova paucorum, falso fundamento innixa, quod nempe sincera peccatoris conversio non solet esse repentina; quibus refragatur frequens experientia, de qua alibi.

8. Etsi talem penitentem absoluerit, expedit aliquando ipsi suadere, ut pro ea vice ad sacram synaxim non accedat, ut augeat in eo reverentiam erga illud Sacramentum, & horrorem sui peccati, & majorem preparationem in sequentem confessionem.

9. Valdè consultum est, ut sigillum confessionis securius servetur, de penitentis vitijs, aut etiam virtutibus, nunquam apud alios mentionem facere, ne dum unum laudat, videatur alium vituperare.

Si debeat de peccato in confessione auditio consilium ab alio petere, expedit tantum generatim proponere, quid agendum foret si talis casus accideret.

10. Si advertat se penitentem malè absolutum dimisisse sive defectu potestatis absoluendi à certo peccato, sive quia malum consilium dedit, sive quia non obligavit ad restitutionem in præjudicium tertij, non debet illum postea monere, nisi forte prius postulet & obtineat à penitente facultatem aliquid sibi de præterita confessione judicandi. De his plura superius in tract. 3. cap. 4. de sigillo Sacramentali.